

de paagældende Beværtere selv. Hvis man lader det være frit, til hvilken Tid Beværtningerne skulle lukke, ville vi efter min Mening faa mindre Nattevæsen paa Beværtningerne end vi have nu. Naar Folk nu sidde paa en Beværtning, saa sige de: Ja, her er jo aabent til Kl. 12, saa se de paa Uret og tænke: Lad os saa blive til Kl. 12. Men er der aabent efter Behag, til Kl. 12, 2 eller 3, saa finde Folk det ikke nødvendigt at blive siddende til det yderste Øjeblik, saaledes som ved den tvungne Lukketid. Og Beværterne skulle nok finde ud af at lukke til den Tid, det passer dem; de kunne ikke alle være tjente med at holde aabent hele Natten; jeg tror ikke, der paa dette Punkt behøves nogen som helst Tvang. Jeg ønsker i saa høj Grad som nogen, at Livet paa Beværtningerne kan blive højet saa meget som muligt, og Spørgsmaalet er jo af meget stor Betydning og bliver efterhaanden af endnu større Betydning, idet Forholdene stadig udvikle sig saaledes, at flere og flere henvises til at søge deres Føde paa Beværtningerne, men jeg tror, at det eneste, man i saa Henseende skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, er det, som ogsaa Lovforslaget antyder: Lokalernes Indretning. Tager man i tilstrækkelig Grad fat paa dette Spørgsmaal og giver tilstrækkelig strenge Regler derfor, skulle vi se, at saa er med det samme al Fare for Etablering af alt for mange Beværtninger fjernet. Indfører man saadanne Lovbestemmelser paa dette Punkt, at Følgen deraf bliver, at ingen kan faa et Lokale, uden at han maa svare en ret betydelig Husleje deraf, saa vil dermed nødvendigvis følge, at en Mand ikke kan etablere en Beværtning ved Siden af en anden Mand, som allerede har en Beværtning, fordi han paa Forhaand er bunden til en Udgift, som han ikke kan afholde, medmindre han faar en ret god Søgning, og det kunne Folk naturligvis ikke faa, naar der ligger Beværtning paa Beværtning ved Siden af hinanden. Vedtager man tilstrækkelig skarpe og strenge Bestemmelser med Hensyn til Beværtningslokalernes Indretning, saa er man efter mit Skøn over alle Vanskeligheder paa dette Punkt; man behøver ikke andet end en Paragraf, der indeholder Bestemmelser om Lokalernes Indretning. Jeg vilde for øvrigt ønske, at Lovgivningsmagten vilde komme ind paa det samme Spørgsmaal, Lokalespørgsmaalet, med Hensyn til alle Forretninger, hvor der handles med Fødevarer, men det ligger jo uden for denne Sag.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg kun gøre nogle korte Bemærkninger. Jeg vil f. Eks. sige, at det foreliggende Lovforslag vistnok tager meget for højtideligt paa hele denne Sag; det er dog vistnok for højtideligt, naar der i Lovforslaget siges, at for Landets Vedkommende — eller for Byernes Vedkommende, dersom der ikke findes Vedtægt — skal en Mand, som ønsker at drive Beværtning, indsende til Ministeriet Ansøgning om Bevilling til at drive en saadan Forretning. Saa skal Ministeriet dernæst sætte sig i Forbindelse med Overøvrigheden og Underøvrigheden og Kommunalbestyrelsen; og saa kan til Slutning Resultatet af hele denne Historie blive, at Kommunalbestyrelsen siger: Nej; vi ville slet ikke have nogen Beværtning i vort Sogn. Dette er dog for meget at gøre ud af Snapsen, om jeg saa maa sige.

Det er allerede omtalt, at Enker og forladte Hustruer ikke maa fortsætte deres Mænds Forretning. Det er en ret ubegribelig Historie; at dette skal være forbudt, og særlig er det ganske ubegribeligt med Hensyn til de Hustruer, hvis Mænd kun have haft Ret til at drive Beværtning uden Udsækning af spirituøse Drikke. Vi vide dog alle, at en saadan Forretning, som der her er Tale om, drives i de allerfleste Tilfælde i den væsentligste Grad af Hustruen, og at hun, paa hvem saa godt som det hele hviler i saadanne Beværtninger, hvor der ikke maa udsæknes Spiritus, ikke, naar Manden er død, skulde kunne fortsætte Bedriften, er dog vistnok ikke ganske rigtigt, men snarere endogsaa meget forkert. Man vil indvende, at Hustruen jo kan erhverve nyt Næringsbevis, men for det første er det en Udgift for hende, og for det andet kan Næringsbeviset nægtes hende.

Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen. Mit Syn paa den er, som sagt, at det rigtigste vil være, om man lader Beværtningen blive stillet fuldstændig lige med alle andre borgerlige Næringer, og at vi ogsaa paa dette Punkt bør basere vort Arbejde som Lovgivere paa Tillid til det Folk, vi lovgive for. Det kan maaske siges, at jeg allerede har foreslaaet, at der dog skal være Indskrænkning i Adkomsten til at kunne drive Beværtning, idet jeg har henpeget paa det ønskelige i at tage meget strenge Bestemmelser over for Beværtningslokalernes Indretning, men at jeg ikke mener, at der skal være nogen særlig Undertagelseslov for Beværtninger, fremgaar jo